

SABADELLENC

Passejant per Mallorca

Josepa Blanch

Em costava d'entendre que un paratge em pogués enamorar, que em pogués enganxar, que em fes vibrar d'emoció la seva sola contemplació, escoltar el seu silenci, mirar les pedres, els arbres, les flors. Potser anava predisposada a gaudir de tres dies de festa, però el cert és que tan bon punt vam sortir de Palma i vam agafar la carretera que ens portava al nostre destí, tot just travessar els primers contraforts de la serra de la Tramuntana, el paisatge que se'm va oferir als ulls era d'una bellesa i d'una serenor aclaparadores.

Garrovers, oliveres, ametllers al mig del bosc desbrossat, on l'erosió de la muntanya hi havia deixat roques grans i petites barrejades amb la pinassa marró, bancals de conreu amb les seves feixes, que, de tan ben arranjades, semblaven un jardí, grans casals de pedra, construïts segles enrere, amb elegants xiprers al seu entorn que evocaven la Toscana o la Provença, tot plegat obert al mar i mirant l'horitzó llunyà.

Arribem a Deià, es feia de nit, però encara es podia apreciar l'encant del petit poble. L'enllumenat groguenc aconseguia un clima càlid, acollidor, auster i sobri alhora.

Després de deixar l'equipatge a l'hotel, vam anar a sopar en un petit restaurant del poble, on vam tenir la sort de trobar una cambrera molt amable, xerraire i molt preocupada per la seva illa. Ens va dir que poder parlar català era un privilegi, ja que, per aquelles contrades, habitualment hi havia molts anglesos, alemanys, espanyols, que hi havien fet residència parcial o total.

La seva parla, quina exquisidesa, quina dolçor. La poca concreció del llenguatge, *quedem a l'horabaixa, vers el capvespre, tanmateix què hi farem*, junt amb les peculiaritats pròpies del mallorquí, *s'al-lot, sa nina, calabruix*, i la fonètica de les vocals, van fer d'aquell àpat una estona irrepetible. El menú de tombet, frit mallorquí i cap-roig per assaborir la riquesa de la cuina autòctona.

L'endemà, es va aixecar un preciós dia de primavera, just obrir els finestrons de l'habitació, allà lluny sota els espadats que retallen tota la costa, s'albirava el mar blau, intens, quiet i tranquil.

Clavat a la muntanya, el poble de Deià, en total harmonia entre natura i arquitectura, convida a passejar, tot són pujades i baixades, petits refugis d'artistes: escriptors, pintors, escultors, que han fet d'aquella pau la seva inspiració. Tot el camí que mena fins al cementiri, al capdamunt de la vila, té totes les estacions d'un antic Via-Crucis, on encara hi ha algú que hi posa una llàntia encesa, qui sap si per donar gràcies o demanar algun impossible. Les oliveres, grises, com molt bé canta la M^{re} del Mar, hi són presents amb les seves soques cargolades, torturades, mil·lenàries.

M'hauria volgut emportar l'olor, la flaire dels tarongers i dels llimoners, camps sencers que omplen els narius d'aquell intens i agradabilíssim perfum, com un alenar florit.

Sóller, eren els dies del Firó, les festes del poble, estava ple de gom a gom, pocs foranis, famílies senceres de solterins a gaudir de la fira de bestiar, dels balls populars, de les artesanies locals. Vam fer el recorregut des de la plaça de la vila fins al port, amb el tramvia que passa per estrets viarany, des d'on es pot contemplar l'horta de la zona, la majestuositat de la serra de la Tramuntana a l'esquena, de paravent al mar.

Vorejant la costa, vam arribar al trencall de Sa Calobra, que pren aquest nom per la quantitat de corbes que fa que la carretera sembli una serp, son 14 Kms. d'esglai, per anar a parar a dues precioses cales: la cala Tuent i el torrent de Pareis, enclavades al mig dels penya-segats, i on el mar s'endinsa fins a tccar la roca desgastada, trencadissa.

De camí cap a Pollença i Alcúdia, dues localitats que mereixen una passejada, vam passar pel puig Major, el cim més alt de tota l'illa.

A la part septentrional, quan la serralada s'acaba i cau al mar, forma el cap Formentor, glossat per poetes i escriptors illencs, agrest i abrupte, rocós, ventilat pertot arreu i absolutament a mar obert.

El dia següent, visita a la Cartoixa de Valldemossa, que, dins el poble del mateix nom, conserva tot l'encant i la rigo-rostitat del seu veí, Deià. Dins la Cartoixa, sonaven els Nocturns de Chopin, que és un detall digne d'esment ja que apropen el visitant a l'esperit de l'època de l'insigne músic.

Al migdia, estàvem citats a Llubí, a la possessió Sa Rota, propietat d'uns amics restauradors, mig catalans, mig bascos, que s'hi han afincat. Quina meravella la terra endins, més seca, més austera, més dura, polsosa i plana amb els seus molins de vent. Asseguts al porxo de la seva entrada, ran del pati ple de flors, vam fer petar la xerrada tot assaborint un dinar de gourmet, exquisit, que en Pere i l'Esperança ens havien preparat, i que va ser testimoni de promeses de retorn amb parents i amics per compartir tanta bellesa.

Ben proveïts amb les sobrassades boníssimes, d'elaboració pròpia, que en Pere ens va regalar, i de retorn cap a l'hotel, parada a Sa Pobla, a buscar les típiques ensaimades mallorquines, llises o farcides, que, ben lligades amb cordills, no deixen cap mena de dubte de la procedència del viatger quan arriba a Barcelona.

Ja som a l'acabament del viatge, Palma, Calvià, Magalluf, Santa Ponça, S'Arenal, no sembla que ens trobem al mateix lloc, l'explotació ha estat salvatge, s'ha fet malbé un trosset d'aquest bell petit país.

